

CINEMA
EDISON
Cineclub

Divendres 27 de setembre / 19 hores / V.O. anglesa subtitulada en castellà
Dissabte 28 de setembre / 20.30 hores / V. doblada
Diumenge 29 de setembre / 19 hores / V.O. anglesa subtitulada en castellà
Cinema Edison

2019

El secreto de las abejas

(*Tell It to the Bees*)
d'Annabel Jankel

Fitxa tècnica

Guió: Henrietta Ashworth, Jessica Ashworth (basada en la novel·la de Fiona Shaw) / Fotografia: Bartosz Nalazek / Música: Claire M. Singer / País: Regne Unit / Any: 2018 / No recomanada a menors de 12 anys.

Fitxa artística

Anna Paquin, Holliday Grainger, Kate Dickie, Emun Elliott, Lauren Lyle, Rebecca Hanssen, Gregor Selkirk, Zara Howell, Steven Robertson, Alexa Snell

SINOPSI. La Dra. Jean Markham torna a la ciutat que va abandonar quan era una adolescent per fer-se càrrec de la consulta mèdica del seu difunt pare. Quan el petit Charlie té una baralla al pati de l'escola va a la seva consulta. La nova amistat entre el nen i la doctora condueix la seva mare Lydia al món de la de Jean.

LA DIRECTORA. Annabel Jankel és una directora i productora, autora de *Muerto al llegar* i *Super Mario Bros*.

NOTES DE LA DIRECTORA. Volia fer una història d'amor i, en aquest llibre, vaig descobrir una història convincent que estava embolicada en un món que tenia molt interès a explorar. La història tracta principalment d'una relació en desacord amb l'època, entre dues dones, de diferents classes, però del mateix gènere i, una història d'amor entre un nen i la natura. Les abelles van proporcionar un element addicional que va impregnar el petit món dels nostres tres personatges principals al voltant d'un rusc, en la qual s'examina l'amor florint i les conseqüències inevitables dels secrets revelats d'un amor prohibit. En aquesta història vaig trobar que tenia un gran llenç per explorar el drama de les relacions entre el triangle de Jean, Lydia i Charlie. Com a directora, vaig sentir una afinitat addicional amb la qualitat cinematogràfica sobrenatural que l'extraordinari món de les abelles podria proporcionar per a una audiència tan visual com musical. Bàsicament, és una història que abasta el canvi embrionari que es produeix en l'època, cap a una societat més àmplia i el poder de generositat per satisfer el potencial de la persona.

ENTREVISTA AMB LA DIRECTORA

La teva pel·lícula se situa en una comunitat aïllada a l'Escòcia dels anys cinquanta. Creus que les relacions entre persones del mateix sexe segueixen estigmatitzades?

Depèn del país, però penso que poden seguir sent un problema potencial en les comunitats petites. Al llarg dels anys, les dones han estat vivint juntes i mantenint relacions romàntiques de manera molt discreta, sota l'aparença d'una simple amistat, per exemple. Només és realment ara, més o menys en l'última dècada, quan les persones s'han començat a mostrar molt més obertes al respecte. Però crec que encara hi ha molts prejudicis. Al començament de la història, només veiem aquesta comunitat tan tancada però, al final, veiem dues dones que s'han embarcat juntes en un viatge. Volia explicar una història d'amor, no una plena de violència i sofriment.

Després de l'èxit de la sèrie *The L Word*, algunes persones afirmaven que el públic general només podia acceptar els romanços homosexuals si els seus protagonistes eren increïblement guapos. No et feia por seguir la mateixa tendència?

Aquesta és una pregunta interessant i realment no me l'he plantejat. Crec que em centrava més en la vulnerabilitat dels actors. Buscava aquesta capacitat d'exterioritzar certs sentiments. Anna i Holliday són dues actrius excepcionalment bones. L'Anna és de Nova Zelanda, està casada amb un britànic i viu a Los Angeles. En molts aspectes se sent una total forastera. I Holliday té una tremenda capacitat d'empatia. Sempre et fa voler protegir-la. Juntes són la combinació perfecta.

Actualment s'està parlant sobre el que poden aportar les dones directores. Penses que aquesta pel·lícula és diferent perquè era una dona la que portava el timó?

Penso que aquesta pel·lícula no la podria haver fet un home. Per descomptat que no puc parlar en nom de tots els homes, però no crec que a un director li hagués interessat la matèria primera. Aquesta pel·lícula se centra totalment en les dones, i jo veia l'escena de sexe com una manifestació de la tendresa i l'amistat que ha donat lloc a aquesta atracció sexual. No volia que fos suggeridor, només intentava mostrar la intimitat entre aquestes dues persones. Dit això, no pensava en si ho contemplava des d'una perspectiva femenina o masculina; ho contemplava des de la perspectiva dels personatges.

Tres personatges, en realitat. El petit fill de Lydia, Charlie, interpretat per Gregor Selkirk, també intenta entendre constantment què està passant al seu voltant.

Ho mirem tot des de la confusió d'aquest nen, que intenta entendre el sexe. No només intenta entendre el sexe, el que ja hagués estat prou dolent en els cinquanta, sinó també el que està passant entre la seva mare i aquesta altra dona. Navega entre secrets i mentides, i intenta descobrir què és un secret i què una mentida.

Aquestes escenes que has esmentat abans, de la intimitat cada vegada més gran entre la parella, estan fetes de forma molt subtil. He sentit que en el guió estaven descrites fins a l'últim detall.

L'important d'aquesta relació és que no només creua la barrera del gènere, perquè són dues dones, sinó que també creua la barrera entre classes, que segueix sent molt important al Regne Unit. Veus com una dona de classe mitjana alta comença una relació amb la treballadora d'una fàbrica. Això era inaudit! Volia mostrar totes les etapes fins que per fi arriben al moment en què poden tocar-se de veritat. Hi ha una escena en la qual estan prenent el te i una d'elles desitja tocar a l'altra, però no aconsegueix atrevir-se. És una cosa molt íntima. O una en la qual estan al llac i volen abraçar-se, però no reuneixen el valor per arribar tan lluny. Havia de ser un procés lent. Però, com a espectador, notes aquesta agitació. *Cinema Europa*

CRÍTICA

(...) Es un trabajo elegante y tierno, delicado y serio, con un desenlace intenso que removerá las tripas del público. Los escenarios concretan la esencia del filme, con espacios verdosos y grises bien iluminados. Chocan así dos realidades: un interior precioso, la relación entre ambas dentro de la casa; y un exterior incómodo, el drama familiar vivido en la calle. No podría decirse quién está mejor, si Anna Paquin (*True Blood*) o Holliday Grainger (*Patrick Melrose*), pues diseñan interpretaciones muy fuertes y potentes. Bailando entre el realismo con trazos de fantasía, momentos tristes y otros muy alegres. Incluso el final es agri dulce. Es una película agradable, triste e incómoda. La dirección corre a cargo de A.J. Jankel (*Super Mario Bros*, 2019), quien captura con suavidad la torpeza de esos primeros gestos: las miradas a escondidas, los besos torpes y las caricias inexpertas. Aunque hay una escena de fantasía nocturna con abejas justicieras que Jankel debería explicar al tratarse, en gran medida, de un drama familiar. Hay referencias a Escocia no solo en los paisajes, pues se rodó íntegramente en el país, sino también en las composiciones musicales que han sido creadas por la artista escocesa Claire M. Singer. *Alba Puerto / El Cine en la Sombra*

PROPERES SESSIONS

3, 4 i 5 d'octubre: Este niño necesita aire fresco (*Der Junge muss an die frische Luft*, 2018), de Caroline Link

4, 5 i 6 d'octubre: Los años más bellos de nuestra vida (*Les plus belles années d'une vie*, 2019), de Claude Lelouch

Petit Edison: Diumenge 6 d'octubre, a les 12 h: **El bosc de Haquivaqui**, de Rasmus A. Sivertsen

C/ Joan Camps, 1
info@cinemaedison.cat
www.cinemaedison.cat
@edisoncinema

ÉS UN PROJECTE DE:

Associació Cultural Granollers

@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

Ajuntament de Granollers